

REPETA

A Lakoma fesztiválújság múltidéző ünnepi melléklete a
XX. Egressy Béni Országos Színhátszó Fesztiválon

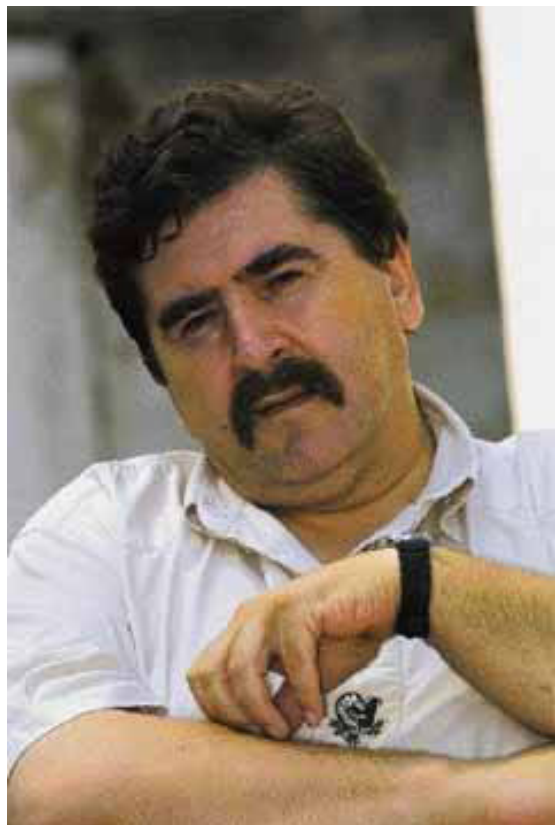
5.szám
szombat este

2018. október 20.

Találkozások Dusza Pistával

Tény, hogy a királyhalmeci próbálkozás nem sikerült. Gyertyafényes előadás, gyalázatos fogadtatás, dermedt csend. Mégis, amikor pár hónappal később a Pódium Színházi Társaság elnökségi ülésén felmerült, hogy a fesztiválnak sürgősen új helyet kell keresni, egyedül maradtam a véleményemmel, hogy próbáljuk meg még egyszer az eredeti helyszínen.

Szeles, hideg idő volt 2000 novemberében, amikor leszálltam az autóbusról, s ha némi segédlettel, de eltaláltam a szepsi Városi Művelődési Központba, ahol az emeletre irányítottak, az igazgatónö irodájába. Az ajtót kinyitván, Boda Ferenc, Havasi Péter és Dusza István néztek velem farkasszemet. Szigorúan csak a Szabad Újság tudósítójaként érkeztem, ezért ugyancsak mellbevágott Dusza István köszönés helyetti bevezető mondata: „Te leszel a zsűrielnök!” Mire a meglepetéstől némileg felocsúdva válaszolni tudtam volna, meg is kaptam a magyarázatot:

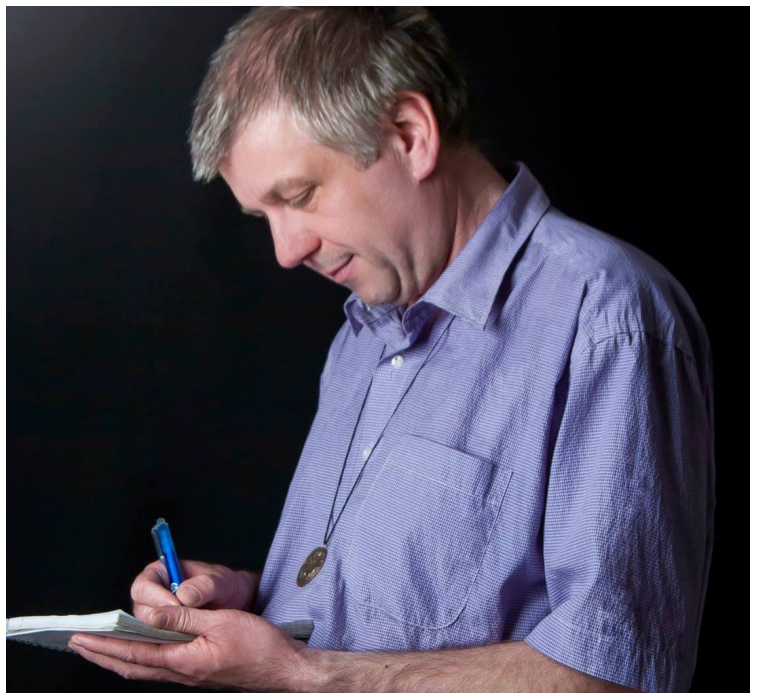
Fabó Tibor az utolsó pillanatban lemondta a zsűrizést, kapóra jöttem, s ha már lúd, akkor legyen kövér alapon engem neveztek ki zsűrielnöknek.

A három nap alatt sok-sok kellemes és kevésbé kellemes élmény váltotta egymást, Dusza Pistával nem volt könnyű egy hullámhosszra kerülni, s akkoriban már betegeskedett, így sokszor volt feszült, és nem engedett az istenért sem a huszonegyből. A harmadik nap végére, amikor összeültünk, hogy a helyezésekről és a díjakról döntsünk, már nem nagyon lehetett vele szóba állni, s hiába kardoskodtunk Havasi Péterrel a magunk közös igaza mellett, Pistával nem tudtunk zöldágra vergődni. 2:1 arányban leszavaztuk, s ráadásul mivel ő nevezett ki engem zsűrielnöknek,

bejelentettük, hogy ami a fődíjat illeti, nem engedünk a véleményünkben. Pista felugrott az asztaltól, a vállára vetette a táskáját, s köszönés nélkül ránk vágta az ajtót. „Jó utat hazafelé!” – sziszegtem utána gúnyos mosollyal, de amikor bevágtta maga mögött az ajtót, Péterrel tanácstalanok lettünk. De sok időnk nem jutott morfondírozni, mert a az egyik szervező már az ajtóban várta a végeredményt, hogy időben ki tudják írni az okleveleket. Péterrel végigvizsgáltuk a helyezéseket, s amikor már az illetékes hölgy kezébe csúsztatnom volna a helyezéseket rejtő papirost, nyílt az ajtó, s belépett rajta Pista. „Jól van, na – akkor legyen úgy, ahogy Ti akarjátok, de egy másik díjban köthetnénk kompromisszumot?” – kérdezte, s Péterrel együtt mindkettőnk szívéből jól hallhatóan egy nagy kő zuhant le.

Egy évvel később ugyancsak a zsűriben ült Pista, akkor én már a szervezők oldalán sertepertéltem, s életem egyik legkeményebb három napját éltem át, ugyanis se a szervezők, se a zsűritagok valahogy nem álltak a feladat magaslatán. Pistával többször hajbakaptunk, s volt, amikor én vágtam rá az ajtót. Utolsó nap, a szálloda előtt nagy táskával vágattam a vonatra, amikor Pista éppen Lakatos Krisztinát pakolta be a kocsijába, s utánam szólott: „János, gyere velünk, beférsz a kocsiba. Anyámnál, Gömörhorkán megállunk vasárnapi ebédre”. „Inkább akkor gyalog megyek, de veled már soha többé egy úton” – vetettem oda fölényesen, s bár majd lerogytam az alaposan teletömött táská alatt, inkább elhúztam a csíkot. Pista két hónap múlva meghalt. Később Krisztina mesélte: azóta sem evett finomabb tyúkhúslevest.

Juhász Dósa János

Legjobb rendezés díjai

2000	Zvolenszky Gabriella (Királyhelmec)
2002	Juhász Mária (Nána)
2005	Takács Tímea (Dunaszerdahely)
2006	Juhász Mária (Nána)
2007	Bodon Andrea (Kassa)
2008	Juhász Mária (Nána)
2009	Bodon Andrea (Kassa)
2010	Juhász Mária (Nána)
2011	Juhász Mária (Nána)
2012	Cúth László és Tuček Erika (Léva)
2013	Jarábik Gabriella (Dunaszerdahely)
2015	Bodon Andrea (Kassa)
2016	Mészáros Beáta és Farkas Anna (Jóka)
2017	Mázik István (Füleek)

„A színész munkája a szüléshez hasonlít: a gyerekek megvan, létrejött, saját természettel, adottságokkal rendelkeznek. Hogy a füle kissé nagyobbra nőtt? Vagy a szája csempe? Istenem! Ilyenkor már csak az operatív beavatkozás segíthetne. Erre pedig nincs lehetőség.”

Pécsi Sándor

„A színház a világ és önmagunk megismerésének egy lehetséges eszköze.”

Novák Eszter

Sál nélkül, tejszínhabbal

Kozsár Zsuzsanna

Lakoma 2009

3. szám

Igazán nem muszáj sál nélkül menni a fürdőszobába. Akkor az ember nem fázik meg, és nem hal meg. Hogy a párbaj a halál oka? Ugyan, mindig ugyanazzal a kifogással állnak elő a férfiak.

Többek között ez is kiderül abból az abszurd komédiából, melyet a kassai KGSzT előadásában láthattunk. Két tarka ruhás özvegy, két egymással versengő férfi, egy áldott nyugalmú pincér és a titokzatos, éjfekete, fátylas hölgy szembesített minket az emberi lét mulandóságával és az apró dolgok groteszk végzetszerűségével.

Tették mindezt olyan színpadismerettel és olyan mesterségbeli tudással, mely gyakran még a hivatásos színészeknek sem sajátjuk.

A nézősereg meghökkent. Magán a darabválasztáson, egyes helyzetek kényelmetlenül ismerős voltán, hiszen ez kegyetlen, kíméletlen tükör volt a halálvárásról, halálfélelemről, mulandóságról. Meghökkentést, zavart kiváltó. Az abszurd műveket nézni nem mindig kényelmes dolog. De a pergő ritmusú, jó váltásokból álló előadás azért mégis bejött a közönségnek, melyet egy órával azelőtt még esztráddal kényeztettek. Legjobb bizonyítéka ennek a vastaps, melyet a hat tehetséges kassai fiatal aratott.

Fődíj 2014

„Úgy még sose volt, hogy valahogy ne lett volna”

Illés Csenge
Lakoma 2014
4. szám

K
I
N
C
S
E
S
T
A
R
I
S
Z
N
Y
A

Szénabálák, régi kellékek, kellemes hangulat és mondhatni profi alakítások vártak bennünket a színpadon, miután szétgödrült a függöny. A Jolán szerepét alakító Matus Orsolya hihetetlen szarkazmust és flegmaságot sugárzott a nézői felé, és olyan fapofával játszott, amelyet már rég láttam. A közönség imádta őt, éppúgy, mint az összes többi kidolgozott karaktert. A történet kacagtató volt, mindenki szája mosolyra görbült már a darab kezdetén. Tanúi lehetünk egy „fantasztikus színdarab” buzgó előkészületeinek, melyek humoros szituációkkal és ötletes megoldásokkal voltak fűszerezve.

Kiemelném a társulat legfiatalabb tagját, aki korához képest hihetetlen magabiztossággal állt ki elénk, és egy kis Napsugarat hozott a terembe a vakító reflektorfény mellé. Úgy gondolom, közönségünknek sikerült kikapcsolódnia, s pozitív gondolatokkal és élményekkel térhettek haza a pénteki nap utolsó versenyelőadása után.

„Ahhoz, hogy jó színész legyél, egy kicsit olyannak kell lenned, mint egy bűnözőnek: éhezned kell valami újra, és ezért hajlandónak kell lenned megszegni a szabályokat.”

Nicolas Cage

Repeta – 5. szám
Buzita, 2018. október 20. szombat este
Összeállította: Kozsár Zsuzsanna
Tördelő: Tóth Emese
Fotók: archívum, internet